

Nr 751.

Av herrar **Hagberg** i Luleå och **Brädefors**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 232, med förslag till förordning angående ändring i vissa delar av förordningen den 28 september 1928 om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, m. m.

Av samtliga statliga och kommunala skatter i Sverige uttagas inte mindre än 41.4 % i form av förbrukningsskatter och tullar. Detta är liktydigt med att de små inkomsttagarna utsätts för ett skattetryck, vilket på intet sätt står i proportion till det, som åvilar de högre inkomsttagarna.

Att så är fallet framgår inte minst av socialstyrelsens undersökningar, som visar, att vid en årsinkomst av 2,000 kronor åtgår i genomsnitt 46 % av hela inkomsten till inköp av livsmedel. Allt efter det inkomsten stiger, minskar den procentuella andel av denna, som användes för inköp av livsmedel, på följande sätt:

Vid	3,000 kronor i inkomst åtgår	36 % till livsmedel		
»	4,000 » » »	» 30 % » »		
»	5,000 » » »	» 26 % » »		
»	6,000 » » »	» 22 % » »		
»	7,000 » » »	» 21 % » »		
»	8,000 » » »	» 20 % » »		
»	9 à 10,000 » » »	» 19 % » »		

Denna undersökning omfattar endast inköp av livsmedel, men sak samma gäller givetvis även i stort sett övriga förnödenhetsvaror. Den indirekta beskattningen är ju så utformad, att den uttages genom statens spekulation i människornas behov av såväl livsmedel som andra förnödenhetsvaror.

Vad det gäller den statliga beskattningen, så uttogs under budgetåret 1934/1935 206 miljoner på den direkta beskattningens väg och genom indirekt beskattning 479 miljoner. De indirekta skatterna utgjorde inte mindre än 69.9 procent av samtliga statliga skatter.

De direkta skattebetalarnas antal var år 1935 1,708,229. Av dessa utgjordes 1,607,804 av sådana med årsinkomster, som lämnade högst 4,000 kronor i beskattningsbart belopp. Klart är, att dessa pressas oerhört mycket mer under skattebördorna än de högre inkomsttagarna. Detta framför allt till följd av det tillämpade förfarandet med indirekt beskattning vid sidan av den direkta. Detta missförhållande kommer icke att i märkbar grad förändras till det bättre genom ett bifall i oförändrat skick till regeringens proposition. I denna förutsattes nämligen att endast ett sammanlagt belopp av i runt

tal 10 miljoner kronor skall förskjutas från taxerade med beskattningsbart belopp under 6,000 kronor till skatteskyldiga med högre inkomster.

I propositionen föreslås vidare att de allra högsta inkomsttagarna med inkomster överstigande 200,000 kronor skall få komma i åtnjutande av en avsevärd skattesänkning och skattetrycket på inkomsttagare mellan 100,000 och 200,000 skall hållas i stort sett vid oförändrad nivå.

Vad som måste ernås är en kraftigare avlastning av skattebördorna från de lägre inkomsttagarnas skuldror. Detta kan ernås genom en höjning av de bevillningsfria ortsavdragen. Dessa utgöra för närvarande 680 kronor i dyrortsgrupp 1, 760 kronor i dyrortsgrupp 2, 840 kronor i dyrortsgrupp 3, 920 kronor i dyrortsgrupp 4 och 1,000 kronor i dyrortsgrupp 5. Dessa ortsavdrag böra som en första åtgärd för att underlätta skattebördan för de minsta inkomsttagarna höjas med 50 %.

Hög inkomst och innehav av förmögenhet medför ökad skattekraft. Denna högre skattekraft blir icke tillnärmelsevis utnyttjad genom bifall till regeringens proposition i oförändrat skick. De genom en höjning av ortsavdragen minskade statsinkomsterna böra därför kompenseras genom en kraftigare beskattning av de stora inkomsttagarna.

Med hänvisning till ovanstående hemställa vi, att riksdagen i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 232 måtte besluta följande:

att § 16, andra stycket i förordningen den 28 sept. 1928 om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt erhåller följande ändrade lydelse: Grundavdraget utgör i ortsgrupp 1: 1,020 kronor, i ortsgrupp 2: 1,140 kronor, i ortsgrupp 3: 1,260 kronor, i ortsgrupp 4: 1,380 kronor och i ortsgrupp 5: 1,500 kronor;

att den genom bifall till ändringsyrkandet om höjda ortsavdrag föranledda minskningen av skatteinkomsterna kompenseras genom en högre tilläggsbeskattning av inkomst med beskattningsbara belopp på över 8,000 kronor, varvid största förhöjningen påföres inkomsttagare på 40,000 kronor och däröver.

Stockholm i april 1936.

Hilding Hagberg.

J. H. Brädefors.